

Kinek a pénze, kinek az egészsége?

2023 szeptember 28. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Biztos, hogy a lufi nem fújható tovább - Huth Gergely nagyszer? írása.

Nagy kérdés, hogy mekkora szerepet kapjon a magánszféra az egészségügyben

– Vége annak a gyakorlatnak, hogy a közegészségügy egyfajta ingyenes védőhálója lesz a magánegészségügynek, a magánbiztosítóknak helyt kell állniuk az esetleges szövődmények kezeléséért, ennek ellenértékét ki fogjuk számlázni – mondta Takács Péter, a Belügyminisztérium egészségügyért felelős államtitkára a Portfolio Private Health Forum 2023 nevű konferencián a múlt héten. Tehát egy olyan helyen, ahol a legkevésbé szeretne ilyesmit hallani a közönség. Az államtitkár – a címadásokból láthatóan némiképp meghökkentve a ballib sajtót – olyan morális kérdéseket piszkált meg, melyekről a mai nehéz gazdasági helyzetben elbűb-utóbb itt a polgári oldalon is szintén kell beszélni.

Jelesül: a nyugati világból jövő gyógyítási eljárások egekbe, sőt a Tejúton túlra szökő költségeit ki és miből fizesse ki. Hiszen ma egy sajnos nagyon is gyakran előforduló daganatos betegség kezelési költsége alaphangon több tíz millió forintba kerül. Tehát egy átlagos magyar, becsületesen járulékot és adót fizető polgár egész élete során nem ró le annyi közterhet, ami egy ilyen ellátásra elegendő lenne. Nem is beszélve a potyautasok hadáról, akik indokolatlanul csak a minimálbér után adóznak vagy még úgy sem, de szintén jogosultak az állami egészségügy szolgáltatásaira. (Itt természetesen nem az önhibájukon kívül járulékfizetésre képtelen honfitársainkra gondolok.)

Hosszan lehetne sorolni a méregdrága egészségügyi ellátások bizarr példáit, ehelyett inkább csak megállapítom, hogy miközben a magyar állam a protokoll szerint igyekszik az elérhető legjobb eljárásokat finanszírozni egy-egy betegnek, az egészségkassza ezt a járulékokból képtelen kigazdálkodni, így az általános és ingyenes egészségügyi ellátás finanszírozása lassan az ország legnagyobb közös vállalkozásává válik. Mindeközben az orvosi ellátásra szoruló emberek a legkülönfélébb tapasztalatokat gyűjtetik be az egészségügyben: a nagyon jótól a szervezett kivégzésig bezárólag. Csak a közelmúlt személyes példáiból kiindulva: tavaly decemberben egy apró sérülésem brutális fertőzéshez vezetett, így a Honvédkórházban kötöttem ki. A Pesti Srácokon meg is írtam, hogy a fapados körülmények ellenére milyen példásan lelkiismeretes ellátást kaptam – nemcsak én, de az osztályon fekvő többi sorstárs is. Míg nem sokkal korábban szeretett kollégánk úgy hunyt el Buda – és alighanem az ország – egyik legrosszabb, hírhedt kórházában, hogy a fejsérülése után a legalapvetőbb vizsgálatot, a filléres CT-t nem végezték el rajta. Amikor meg igen, [akkor már késő volt](#).

Kollégáim, barátaim, családtagjaim is megerősítik: Magyarországon az ember könnyen elsőrangú kezelést kaphat, de az is előfordulhat, ami az egyik mostohább sorsú dunántúli vármegyénkben zajlik, hogy még a röntgenért és a laborvizsgálatért is a szomszédos magánrendelőbe tessék elvinni a súlyos beteget. Illetve megtörténik, hogy nagy anyagi megerősítés árán magánkórházban kell elvégeztetni az életmentő műtétet, mert a főváros összes kórházi ügyelete épp a végét járja. A tágabb köreimből és a külföldön élő ismerősöktől begyűjtött tapasztalatok azért úgy összegezhetők, hogy itthon az utóbbi években inkább jut jó és lelkiismeretes ellátáshoz az ember, mint rosszhoz. Szégyenkezünk sem kell: a briteknél például simán hagyják felfordulni a megfelelő biztosítással nem rendelkező delikvenst, de Amerikában is sántikálhat haza az amputált beteg, rögtön a műtét után, ha nem kellően luxuskategóriás az egészségbiztosítása.

Joggal merül tehát fel a kérdés, hogy mekkora szerepet kapjanak a magán-egészségbiztosítók és a privát szolgáltatók az egészségügyben. Illetve az ott ellátott betegek után átengedje-e az állam a járulékbévételeket.

Vegyük itt újra elő a daganatos betegek példáját: az egyik budai egészségközpont rákbetegeknek 22 és 45 ezer forint között kínál egy kis odafigyelést. A szakorvosi konzultációtól a telefonos leletkonzultációig. Mindannyian tudjuk, miről van szó: a drámai élethelyzetbe került beteg szeretné megtudni, hogy mi áll a papíron, de az állami ellátásban csak napok-hetek múlva fogadják. Tehát – olykor ugyanannál a doktornál – inkább kipengeti a privát vizitdíjat, ám meggyógyítani (jó esetben) nem a magánklinikán, hanem a közkórházban fogják, több tíz millió forintos költségen. A példák sora itt is hosszan folytatható.

Egy nagyszerű orvos, néhai Svébis Mihály, a Kórházszövetség volt elnöke és a Bács-Kiskun Megyei Kórház egykori főigazgatója a székelyföldi Oklándon egy pohár szilvapálinka mellett magyarázta el nekem, miért okoskodom rosszul, amikor azt állítom, hogy a társadalombiztosítási finanszírozás mindenki után jár, függetlenül attól, hogy állami vagy magánellátásban gyógyítják az embert, s egy ilyen félig privát modell csak versenyre kényszerítené az állami egészségügyet is. Felvilágított rá, hogy szakadéknyi különbség van egy poszt-szocialista, feltörekvő európai ország polgárainak fizetőképessége és az egészségügyi ellátás valódi költségei között.

Azaz a felső tízezer elitjén túl képtelenség olyan (akár járulékvisszatérítéssel kombinált) biztosítást alkotni, amit a

magyarok szélesebb rétege meg tudna fizetni, és amiből egy komolyabb betegség gyógyítását egy magánklinikán finanszírozni lehetne. A felelősséget a sor végén tehát mindig az állam vállalja, s a többi ellátásra jogosulttal szemben ordító igazságtalanság volna, ha a magánegészségügy révén az ellátás olcsóbb szakaszaiban egyesek előnyhöz jutnának, miközben a gyógyításuk döntő részét éppúgy az adófizetők közössége állná.

A magánegészségügy mégis létezik, betiltani, kiiktatni nem lehet és nem is érdemes. Sőt ha sikerül kiküszöbölni a Takács Péter államtitkár által is felrótt átfedéseket, jó is, hogy van. Hiszen ma a kisebb kezelésekkért fizetni hajlandó réteg a szakorvosi rendelők és a kórházi ambulanciák tömött váróit mentesíti. Egészen addig, míg az állami finanszírozás nem vándorol át a magánszférába – ott kezdődnek a fent ecsetelt bajok.

Orbán Viktor kormánya tizenhárom éve igyekszik megbirkózni az egészségügy ránk hagyott csőtömegével, és ebben a legkevésbé sem partner a funkcióját félreértő, pitiáner zsarolásra szakosodott Magyar Orvosi Kamara. A kamarának például ahhoz sincs egy szava sem, hogy a magyar orvosok az idén januárra kiteljesedett impozáns béremelésért valóban megdolgoznak-e, s mit kérhetne számon rajtuk a fenntartó. Hiszen sokan, akik önfeláldozóan dolgoztak eddig is, ma alaposan megdolgoznak a nettó egy-, de akár két és fél milliós fizetésükért, míg mások ugyanezért a pénzért a lábukat lóbálják, és alig várják, hogy megkezdődjön a délutáni fusimelő. Öröm, hogy sikerült megállítani az orvosok elvándorlását, de senki – akinek nem inge, ne vegye magára – nem sértődhet meg az elvárások fokozásától.

Láttuk, hogy a Gyurcsány–Kóka-féle eszetlen privatizáció hova vezetett a 2010-es években: kifosztották a tb-kasszát, lezüllesztették az ellátást, kiszervezték és átjászták a sok évtizedes erőfeszítésekkel felépített kórházainkat, miközben vizitdíjjal és napidíjjal macerálták az embereket. Retinánkba égett a sajtófotó, amint az ápolók a kórházi bankautomatához tolták a sztrókot kapott öregasszonyt. A privatizációs területnek pedig nem túlkapása, hanem emblematikus és jellemző esete volt a Hospinvest-botrány, ahol politikai bűnök sok milliárd forintot nyúltak le a Heves megyei kórházak privatizációja után, a betegek után folyósított állami finanszírozást pedig – ahogy mondani szokás – a sajátjukként kezelték.

A csödbe jutott intézményeket aztán az Orbán-kormányoknak kellett helyrehozni. Isten mentsen tehát egy újabb privatizációtól, az egészségügy mifelénk maradjon első sorban közszolgáltatás.

Nem véletlen az sem, hogy a kormány ma Pintér Sándor pallosa segítségével, készenlétbe helyezett kórházparancsnokok és központi beszerzések révén próbál (több-kevesebb sikerrel) rendet vágni a különféle beszállítóhiénák és érdekkörök között.

Forró krumpli tehát az egészségügy reformja, sokan megégették már magukat vele. Ellenben az is biztos, hogy a lufi nem fújható tovább gondtalanul, előbb-utóbb választ kell találni a címben is feltett kényes kérdésekre. Harcos elődök után Takács Péter is nagy fába vágja a fejszéjét. Mindannyiunk érdeke, hogy az ki ne csorbuljon.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló